

IOAN. AVENTINI VITA.

rumpens in hæc verba, dixit: Senex sum, mihi ministrari opus est. Dux igitur Sue-
uam, morosam mulierem, illepidam, & omnino pauperem: deceptus ab anu qua-
dam, quæ ei illam vt famulam saltem, adduxerat. Ducta vxore, Ratisponæ in via
Angilorum domum emit: vbi aliquandiu cum vxore habitauit. Anno 33. salutis
à Nobiliss. viro Leonardo ab Eck, &c. Ingolstadium, vt filium suum Osvaldum
institueret, euocatus est. Quo cum venisset, Petro Apiano Mathematico claris-
simo extra familiam familiarissime vsus est: honestissime ibi perpetuo vixit, fa-
ro in publicum prodibat, domi sese Horatianis carminibus cantandis, à pran-
dio & cœna, cum Osvaldo ab Eck, & aliis oblectabat: sicuti mihi Veneran-
dus vir D. Christophorus Rumel ad D. Mauritiû Augustæ Canonicus, & senior,
qui vna cum Auentino eo tempore, & in vnis ædibus habitauit, sæpius dixit, Ve-
spere aliquando ad Danubium prodeambulabat: vbi ego memini me illum se-
mel videre. Circa Natalitias ferias anno 33. vehiculo Ratisponam venit, vt vxo-
rem cum filia infante secum Ingolstadium auheret. Verum, vt sunt res mortu-
alium caducæ, bonus & pius vir, siue ex frigore (quod ei semper quàm aliis infe-
stius fuit) siue quod alias senex, atque exhaustus viribus esset, in itinere morbo
correptus, statim cum Ratisponam venisset, calidum poposcit. Illi qui aderant,
& inter cæteros Osvaldus Rueland, & Erasmus Brims vaporarium calefieri cu-
rarunt: tandem etiam calida offula absorpta, se in cubile declinauit. Altero die
præsentibus amicis, & familiaribus suis multa & varia loquutus est. Inter cætera
Annalium suorum memor, optauit principem tanto suo labori, atque operi fau-
torem: complura (dicens) adhuc forent inquirenda in Boemia, Vngaria, Au-
stria, quæ vetus sunt regnum Boiariæ, sed non est qui curet. Denique ingraues-
cente morbo, indies peius habere cœpit, tandem V. Idus Ianuarij, complicatis
manibus, cum deuotissime Deo per Christum animam suam commendasset, e-
misit spiritum similis dormienti, anno ætatis suæ 68. præsentibus Wolffgango
Rysio, vxore sua, atque anu vna. Vxorem habuit vnâ, quam diximus, moro-
sam: ex qua filium Carolum, qui infans obiit, progeniit: deinde filiam Gisalam
nomine post se reliquit nouem saltem hebdomadarum, quæ etiamnum in viuis
est, patremque ex facie proxime refert. Quam, vt audio etiam nuper Ludoui-
cus Lindauer Illustriss. Principis Alberti Secretarius, &c. ducere decreuerat: &
id quidem ob veterem amicitiam, quam cum Auentino habuit. Sed quid eas
nuptias impediat, nondum scio. Mediocri fuit statura Auentinus, obæso tamen
corpore paulum. Barbam crocei coloris, quam subter genas aiebat, supra rade-
bat omnem, habuit. Studia sua semper à crepusculo, cum sacra lectione, auspica-
tus est. A cœna paululum ociosus, deinde ad mediam frequenter noctem libris
incumbebat, nunquam delectabatur sodalirio multo, sibi & suis studiis vixit. In
conuersatione tamen erat valde pius, & affabilis: in familia ne puero (vt dicitur)
onerofus, personam omnino philosophicam referebat, parcissimi victus, inter e-
dendum crebro bibebat, sed quasi pitissando vix suprema labra proluebat. Ple-
runque non cœnabat propter stomachum, nam eo repleto dormire nocte non
valebat: In vestitu non erat mollis & effœminatus neque sordidus, sed honestus.
Pecuniæ quoque minime auidus. In lyricis versibus scribendis admodum fœlix,
& Horatii imitator egregius. Multa habet Osvaldus ab Eck Poemata ab Auen-
tino scripta, quæ, vti spero, propediem publicabuntur. Plurima scripsit quæ ex-
cusa sunt. Vallam promisit, sed non edidit: & vt audio exemplar in monasterio
Ror adhuc habetur. Communia sua dicta erant: Nascentes morimur. Homo
bulla. Non res ipsas reprehendimus; sed abusum, & homines rebus abutentes.
ἀνέχου καὶ ἀνέχεσθαι, &c. quibus sese consolabatur, & quam nihil in rebus humanis con-
stans esset, indicabat. O vir recte exempli, cuius laudem ad astra extollere vere
deberemus: qui tanto ardore antiquitatum indagator fuit, quanto nullus
alius nostro æuo. Apud D. Haimeramum Ratisponæ sepul-
tus est cum tali Epithaphio, & æternitatis
monumento.

NOMEN.